

2021. december 14. kedd – Mt 21,28-32

„Ti azonban ezt látva még később sem gondoltátok meg magatokat, hogy higgyetek neki.”

Azt hiszem, eddig nem vettem a fáradságot, hogy ezt a részt megértsem. Persze, nem biztos, hogy most sikerül, de legalább gondolkodhatok róla.

Mindig a két testvér hozzáállása, amit láttam és nem értettem, hogy miért korhol Jézus, mikor apaként szimpatikusabb, ha elutasítást kapok szóban, s utána megbánva ezt, gyermekem cselekszik. Most hogy olvasgatom, az utolsó mondat tükrében kezdek gondolkodni.

Elhívás: Mindannyiunkat valahogy elhívtak. Elhívtak arra az útra, amelyen csetelve-botolva, de járunk. Én először sok mindenben bizonytalan voltam, azután barátokat találtam, akikkel beszélgetni tudtam, kérdéseket tettem fel és ők is kérdeztek tőlem.

Biztos vagyok abban, hogy időnként furcsa dolgokat mondtam és tettem, de ez abból az örömből fakadt, amit átéreztem, mint kincset talált ember.

Jézust ismergetve, a róla kialakított képet formálva néha nevetségesnek, néha nagyon elkötelezettnek éreztem magam.

Jó hogy egyre inkább állandósul ez a kép, – persze az is jó, ha ez nem merevedik meg.

Szeretném, ha visszatekintve korábbi – most megmosolyogtató gondolataimra – meg tudnám gondolni magam, szégyen nélkül inkább a korrekciót választanám, mint a 'megmondtamésúgyvan' stratégiát.

Valamikor nem akarok menni, s aztán beláttatom magam, hogy úgy lesz a jó.

Öröm, ha mostani önmagam ránéz a korábbira.

Köszönettel tartozom Nektek is.

Vágó Laci, Érd